

Слава, і нині: Глас 5.

Тебе, що зодягаєшся у світло, як у ризу,* що Сина Божого зродила,* лик учнів Його, побачивши мертвою,* у гробі, де повний морок, простертою,* благосердий плач зчинив - ридуючи, промовляв:* Горе нам, найсолодша Маріям,* недовго мали ми в Тобі утіху* і, бачачи Тебе, Учителя нашого ніби зріли;* та ось нині бачимо, як Ти за законом ества зазнала смерті.* О, як поховаємо Тебе, Діво,* або якою плашаницею огорнемо?* Якими ж руками доторкнемося до нетлінного Твого тіла?* Та й які пісні заспіваємо, ісходу Твого достойні?* Як же стерпимо, Госпоже, Твій скорбний для нас відхід?* Або як безболісно переживемо всетяжкее сирітство?* Не розуміємо, блаженна Богородице Маріє,* і від зболеного серця сплітаємо піснеспіви* і величаємо Тебе, Владичице:* оспівуємо зачаття Твоє,* вшановуємо Твоє божественне Різдво,* честь віддаємо сходженню Твоєму, Діво.* Ублажаємо й успення Твоє* і всесвяте погребення Твоє з преставленням, кличучи:* Господи, слава Тобі.

Вірменський наспів

«Ур ес, Майр ім»

(«Де ти, Мати Моя»)

Слова, виділені підкресленням, можна співати так:

О, як по-хо-ва - є - мо Те-бе,
 Ді-во, а-бо я-ко-ю
 пла-ща-ни - це - ю о-гор - не - мо?
 Я-ки-ми ж ру-ка - ми до-торк-не - мо - ся до не-
 тлі-н - но - го Тво - го ті - ла?